



## MITT KLOSTERLIV

Jeg vet ikke hvor impulsen kom fra, for selv om min mor er italiensk, er hun ikke praktiserende katolikk og jeg er ikke oppvokst i et religiøst hjem. Likevel følte jeg meg i en årekke tiltrukket, ikke av kirker, men av klostre. En dag, for mer enn tjue år siden, tok jeg denne dragningen på alvor, ringte til Lunden kloster i Oslo og ba om å få bo der noen dager for å være i stillhet og kontemplasjon. Disse få dagene var begynnelsen på en viktig del av min indre reise, for i disse tjue årene har jeg regelmessig, minst en gang i året, reist og bodd på kloster, primært i Italia. De siste fire årene har jeg tatt med meg nordmenn på slike stille uker på et vakkert nonnekloster i Italia.

Hva finner jeg i klosterlivet? Er det mulig å få noe ut av kun noen få dager i slike omgivelser?

Hver gang jeg tar inn på et kloster, enten det er i Nord-Italia der jeg bor, eller i Umbria og Toscana, kjennes det som om jeg stiger inn i en annen tidssone. Fire-fem dager forvandles til et langt teppe av tid, en hel uke er nok til å dra meg langt inn i dypere lag av meg selv. Den første tiden møter jeg min uro, mine masetanker, problemene jeg strir med for øyeblikket, smertene, følelsene. De får lov til å være der, i stillheten. Jeg har lært meg ikke å jage dem vekk, ikke å kritisere dem. De blir hørt. Gang på gang fornemmer jeg at stillheten tar dem imot. Jeg blir mer bevisst hva de angår og er knyttet til. Slik renser jeg ut 'slaggstoffer' som har lagret seg i min sjel. Mitt sinn blir renere, og mine øyne blir istand til å se mer enn hva de gjør til daglig. Mine fornemmelser blir skarpere, min intuisjon likeså.

Det er lettere å lytte til mitt indre her enn i mitt daglige liv. Det er så stille i klosteret. Her er ingen støy. Dermed kan jeg se min indre støy bedre, og finne ut hva jeg skal gjøre med den.

Samtidig åpnes et vindu i mitt indre landskap. Til et fellesskap. Munkene og nonnene, eller som de selv liker å bli kalt, brødrene og søstrene, skaper en stemning av respekt for det åndelige og sjelelige, en respekt for mitt ønske om å søke stillhet, en respekt for mitt valg om å komme og være hos dem noen dager. Jeg er alene, men likevel ikke alene. De er der, for meg og med meg, på åndelig søken. Jeg nærer av deres nærvær, selv om de ikke snakker så meget med meg, jeg nærer av det usynlige feltet de skaper med sine bønner og jeg nærer av noe

i meg selv som her får større plass, som får lov til å blomstre.

En ting til er vesentlig i mitt klosterliv. Fordi jeg er en nysgjerrig student som gjerne vil forstå, vite og erfare mer av mysteriet vi kaller Livet, gir klosterdagene meg en anledning til å studere de finere detaljene og bevegelsene som skjer i meg og omkring meg. Jeg skriver, observerer, lytter, ser, fornemmer, bruker sansene og intellektet for å gå ned inn i detaljene; hvordan ser det ut i det usynlige feltet, inni meg og utenfor, hva beveger seg, hvilke bilder kommer, hva drømmer jeg, hva er de første tankene jeg våkner opp med, hvordan virker stillheten på mitt sinn og mine følelser, hvilke ukjente naturlover skjuler seg i det stille feltet?

Men kanskje er det aller viktigste selve Stillheten med stor S. Det er det største mysteriet jeg berører hver eneste gang jeg trekker meg tilbake fra hverdagen for å være i et kloster. Opplevelsen av stillhetens nærvær og hvordan det virker i hele min kropp, i mitt sinn, i følelsene og i min sjel er vanskelig å beskrive. Det er en erfaring, en dyp og sterk erfaring. Jeg finner ikke bare en øm og underlig favn jeg kan hvile i, jeg berører også det ufattelige. Og jeg kan ikke annet. Enn å bøye mitt hode.

– Kristin Flood  
Forfatter og journalist

Kristin Flood er aktuell med boken "Jakten på en annen rikdom. I Frans av Assisis fotspor". [www.kristinflood.no](http://www.kristinflood.no).

Spaltist i neste utgave er Inge Ås.

